

rodzina

NR 1
(1720)
2007

NR INDEKSU 374776
PL ISSN 0137-8287

MIESIĘCZNIK KATOLICKI • STYCZEŃ • CENA 2 ZŁ

KALENDARZ MIESIĘCZNIKA KATOLICKIEGO „RODZINA”

na rok

2007

„Podnieś rękę, Boże Dziecię, błogosław Ojczyznę miłą”

STYCZEŃ	LUTY	MARZEC	KWIECIEŃ	MAJ	CZERWIEC
<p>1. P. NOWY ROK BOŻEJ RODZ. MARYI</p> <p>2. W. Makarego, Bazylego</p> <p>3. Ś. Genowefy, Danuty</p> <p>4. C. Grzegorza, Eugeniusza</p> <p>5. P. Edwarda, Szymona</p> <p>6. S. OBJAW PAŃSKIE, TRZECH KRÓLI</p> <p>7. N. Chrzest Polski</p> <p>8. P. CHRZTU PAŃSKIEGO</p> <p>9. W. Józefa, Marcelego</p> <p>10. Ś. Jana, Wilhelma</p> <p>11. C. Honoraty, Feliksa</p> <p>12. P. Arkadiusza, Benedykta</p> <p>13. S. Weroniki, Bogumiły</p> <p>14. N. Hilarego, Feliksa</p> <p>15. P. Pawła, Izydora</p> <p>16. W. Marcelego, Włodzimierza</p> <p>17. Ś. Jana, Antoniego</p> <p>18. C. Rozp. Tyg. M. o J. Chrz.</p> <p>19. P. Henryka, Marty</p> <p>20. S. Sebastiana, Fabiana</p> <p>21. N. Dzień Babci</p> <p>22. P. Wincentego, Anastazego</p> <p>23. W. Rajmunda, Karola</p> <p>24. Ś. Tymoteusza, Felicjana</p> <p>25. C. Zak. Tyg. M. o J. Chrz.</p> <p>26. P. Pauliny, Polikarpa</p> <p>27. S. Anieli, Jana</p> <p>28. N. Juliana, Tomasz</p> <p>29. P. Zdzistawa, Franciszka</p> <p>30. W. Macieja, Marty</p> <p>31. Ś. Ludwika, Jana</p>	<p>1. C. Brygidy, Ignacego</p> <p>2. P. MATKI BOŻ. GROMN. OFIAR. PANA JEZUSA</p> <p>3. S. Oskara, Błażeja</p> <p>4. N. Andrzeja, Gabriela</p> <p>5. P. Agaty, Adelajdy</p> <p>6. W. Doroty, Pawła</p> <p>7. Ś. Ryszarda, Romualda</p> <p>8. C. Hieronima, Jana</p> <p>9. P. Apolonii, Nikifora</p> <p>10. S. Elwiry, Jacka</p> <p>11. N. Marii, Lucjana</p> <p>12. P. Nory, Modesta</p> <p>13. W. Katarzyny, Grzegorza</p> <p>14. Ś. Cyryla, Metodego</p> <p>15. C. Faustyna, Jowity</p> <p>16. P. 54. roczn. śm. Bpa F. Hodura</p> <p>17. S. Aleksandra, Zbigniewa</p> <p>18. N. Konstancji, Frydy</p> <p>19. P. Konrada, Arnolda</p> <p>20. W. Leona, Ludmiły</p> <p>21. Ś. POPIELEC</p> <p>22. C. Marty, Małgorzaty</p> <p>23. P. Izabeli, Damiana</p> <p>24. S. Macieja, Bogusza</p> <p>25. N. Wiktora, Cezarego</p> <p>26. P. Aleksandra, Mirosława</p> <p>27. W. Anastazji, Gabriela</p> <p>28. Ś. Romana, Makarego</p>	<p>1. C. Albina, Antoniego</p> <p>2. P. Heleny, Pawła</p> <p>3. S. Marty, Kunegundy</p> <p>4. N. Kazimierza, Grzegorza</p> <p>5. P. Fryderyka, Oliwii</p> <p>6. W. Doroty, Róży</p> <p>7. Ś. Tomasza, Pawła</p> <p>8. C. Dzień Kobiet</p> <p>9. P. Franciszki, Dominika</p> <p>10. S. Makarego, Marcelego</p> <p>11. N. Konstantego, Edwina</p> <p>12. P. Grzegorza, Justyny</p> <p>13. W. Krystyny, Bożeny</p> <p>14. Ś. Matyldy, Michała</p> <p>15. C. Klemensa, Ludwika</p> <p>16. P. Henryki, Izabeli</p> <p>17. S. Patryka, Zbigniewa</p> <p>18. N. Cyryla, Edwarda</p> <p>19. P. Św. Józefa — Oblub. NMP</p> <p>20. W. Anatola, Klaudii</p> <p>21. Ś. Pocz. astronom. Wiosny</p> <p>22. C. Bogusława, Katarzyny</p> <p>23. P. Oktawiana, Feliksa</p> <p>24. S. Katarzyny, Anny</p> <p>25. N. Marioli, Wierczysława</p> <p>26. P. ZWIASTOWANIE NMP</p> <p>27. W. Lidii, Ernesta</p> <p>28. Ś. Anieli, Sykstusa</p> <p>29. C. Bertolda, Wiktoryna</p> <p>30. P. Jana, Anieli</p> <p>31. S. Beniamina, Balbiny</p>	<p>1. N. PALMOWA</p> <p>2. P. 2 roczn. śmierci Papieża-Polaka Jana Pawła II</p> <p>3. W. Ryszarda, Pankracego</p> <p>4. Ś. Wacława, Izydora</p> <p>5. C. WIELKI CZWARTEK</p> <p>6. P. WIELKI PIĄTEK</p> <p>7. S. WIELKA SOBOTA</p> <p>8. N. WIELKANOC</p> <p>9. P. PONIEDZIAŁEK WIELKI</p> <p>10. W. Michała, Makarego</p> <p>11. Ś. Filipa, Leona</p> <p>12. C. Juliusza, Zenona</p> <p>13. P. Idy, Przemysława</p> <p>14. S. Bereniki, Justyny</p> <p>15. N. Anastazji, Bazylego</p> <p>16. P. Julii, Kseni</p> <p>17. W. Klary, Roberta</p> <p>18. Ś. Apoloniusza, Bogusławy</p> <p>19. C. Leona, Tymona</p> <p>20. P. Teodora, Agnieszki</p> <p>21. S. Bartosza, Konrada</p> <p>22. N. Kai, Łukasza</p> <p>23. P. Jerzego, Wojciecha</p> <p>24. W. Grzegorza, Horacego</p> <p>25. Ś. Jarosława, Marka</p> <p>26. C. Marii, Klaudiusza</p> <p>27. P. Martyna, Teofila</p> <p>28. S. Pawła, Ludwika</p> <p>29. N. Roberta, Rity</p> <p>30. P. Mariana, Katarzyny</p>	<p>1. W. Święto Pracy</p> <p>2. Ś. Anatola, Zygmunta</p> <p>3. C. Święto Narodowe 3 Maja</p> <p>4. P. Moniki, Michała</p> <p>5. S. Ireny, Waldemara</p> <p>6. N. Judyty, Jana</p> <p>7. P. Augusta, Róży</p> <p>8. W. Stanisława, Wiktora</p> <p>9. Ś. Karoliny, Grzegorza</p> <p>10. C. Izydora, Antoniego</p> <p>11. P. Franciszka, Mity</p> <p>12. S. Dominika, Pankracego</p> <p>13. N. Roberta, Serwacego</p> <p>14. P. Macieja, Bonifacego</p> <p>15. W. Zofii, Izydora</p> <p>16. Ś. Andrzej, Wierczysława</p> <p>17. C. Weroniki, Sławomira</p> <p>18. P. Eryka, Jana</p> <p>19. S. Iwy, Piotra</p> <p>20. N. WNIEBOWSTĄPIENIE PAŃSKIE</p> <p>21. P. Tymoteusza, Wiktora</p> <p>22. W. Julii, Heleny</p> <p>23. Ś. Iwony, Michała</p> <p>24. C. Joanny, Mileny</p> <p>25. P. Grzegorza, Urbana</p> <p>26. S. Dzień Matki</p> <p>27. N. ZESŁANIE DUCHA ŚW.</p> <p>28. P. Jaromira, Augustyna</p> <p>29. W. Magdaleny, Urszuli</p> <p>30. Ś. Feliksa, Ferdynanda</p> <p>31. C. Anieli, Marietty</p>	<p>1. P. Dzień Dziecka</p> <p>2. S. Erazma, Mikołaja</p> <p>3. N. TRÓJCY PRZENAJSZ.</p> <p>4. P. Franciszka, Karola</p> <p>5. W. Bonifacego, Walerii</p> <p>6. Ś. Norberta, Pauliny</p> <p>7. C. BOŻE CIAŁO</p> <p>8. P. Wilhelma, Seweryna</p> <p>9. S. Pelagii, Dominika</p> <p>10. N. Święta Małgorzaty</p> <p>11. P. Feliksa, Radomiła</p> <p>12. W. Jana, Onufrego</p> <p>13. Ś. Antoniego, Lucjana</p> <p>14. C. Elwiry, Walerego</p> <p>15. P. Jolanty, Wita</p> <p>16. S. Aliny, Justyny</p> <p>17. N. Laury, Alberta</p> <p>18. P. Elżbiety, Marka</p> <p>19. W. Gerwazego, Protazego</p> <p>20. Ś. Bogny, Rafała</p> <p>21. C. Alicji, Alojzego</p> <p>22. P. Pauliny, Flawiusza</p> <p>23. S. Wandii, Zenona</p> <p>24. N. Jana, Danuty</p> <p>25. P. Łucji, Wilhelma</p> <p>26. W. Jana, Pawła</p> <p>27. Ś. Władysława, Marii</p> <p>28. C. Leona, Ireneusza</p> <p>29. P. Piotra, Pawła</p> <p>30. S. Lucyny, Emilii</p>
LIPIEC	SIERPIEŃ	WRZESIEŃ	PAŹDZIERNIK	LISTOPAD	GRUDZIEŃ
<p>1. N. Haliny, Mariana</p> <p>2. P. Jagody, Marii</p> <p>3. W. Jacka, Anatola</p> <p>4. Ś. Malwiny, Elżbiety</p> <p>5. C. Antoniego, Karoliny</p> <p>6. P. Cyryla, Metodego</p> <p>7. S. Dominiki, Łucji</p> <p>8. N. Elżbiety, Eugeniusza</p> <p>9. P. Patrycjusza, Weroniki</p> <p>10. W. Amelii, Filipa</p> <p>11. Ś. Kaliny, Olgi</p> <p>12. C. Gwalberta, Wierzy</p> <p>13. P. Eugeniusza, Małgorzaty</p> <p>14. S. Marcelina, Ulryka</p> <p>15. N. Henryka, Włodzimierza</p> <p>16. P. Marii, Mariki</p> <p>17. W. Aleksandra, Bogdana</p> <p>18. Ś. Erwina, Kamila</p> <p>19. C. Alfredy, Wincentego</p> <p>20. P. Czesława, Hieronima</p> <p>21. S. Daniela, Andrzej</p> <p>22. N. Albina, Bolesława</p> <p>23. P. Bogny, Apolinarego</p> <p>24. W. Kingi, Krystyny</p> <p>25. Ś. Jakuba, Krzysztofa</p> <p>26. C. Anny, Grażyny</p> <p>27. P. Julii, Lidii</p> <p>28. S. Aidy, Wiktora</p> <p>29. N. Marty, Olafa</p> <p>30. P. Ludmiły, Maryny</p> <p>31. W. Ignacego, Ludomira</p>	<p>1. Ś. 63. roczn. Powst. Warszaw.</p> <p>2. C. Gustawa, Kariny</p> <p>3. P. Lidii, Nikodema</p> <p>4. S. Dominika, Prozatego</p> <p>5. N. Marii, Oswalda</p> <p>6. P. PRZEMIENIENIE PAŃSKIE</p> <p>7. W. Doroty, Kajetana</p> <p>8. Ś. Cypriana, Emiliana</p> <p>9. C. Rolanda, Romualda</p> <p>10. P. Borysa, Filomeny</p> <p>11. S. Włodzimierza, Zuzanny</p> <p>12. N. Klary, Lecha</p> <p>13. P. Diany, Heleny</p> <p>14. W. Alfreda, Euzebiusza</p> <p>15. Ś. WNIEBOWZİĘCIE NMP</p> <p>16. C. Joachima, Rocha</p> <p>17. P. Jacka, Mirona</p> <p>18. S. Bronisława, Heleny</p> <p>19. N. Juliana, Juliusza</p> <p>20. P. Bernarda, Jana</p> <p>21. W. Franciszka, Joanny</p> <p>22. Ś. Fabrycego, Cezarego</p> <p>23. C. Filipa, Laurentego</p> <p>24. P. Bartłomieja, Jerzego</p> <p>25. S. Grzegorza, Ludwika</p> <p>26. N. Konstantego, Marii</p> <p>27. P. Cezarego, Józefa</p> <p>28. W. Adeliny, Patrycji</p> <p>29. Ś. Flory, Jana</p> <p>30. C. Róży, Szczęsnego</p> <p>31. P. Bohdana, Rajmunda</p>	<p>1. S. 68. roczn. wybuchu II wojny światowej</p> <p>2. N. Bohdana, Juliana</p> <p>3. P. Erazma, Izabeli</p> <p>4. W. Rozalii, Róży</p> <p>5. Ś. Doroty, Wawrzyńca</p> <p>6. C. Beaty, Eugeniusza</p> <p>7. P. Melchiora, Reginy</p> <p>8. S. NARODZENIE NMP</p> <p>9. N. Piotra, Sergiusza</p> <p>10. P. Aldony, Łukasza</p> <p>11. W. Dagny, Jacka</p> <p>12. Ś. Gwidona, Marii</p> <p>13. C. Aureliusza, Eugenii</p> <p>14. P. PODWYŻSZENIA KRZYŻA ŚW.</p> <p>15. S. Albina, Nikodema</p> <p>16. N. Edyty, Kamili</p> <p>17. P. Franciszka, Justyna</p> <p>18. W. Ireny, Józefa</p> <p>19. Ś. Januarego, Konstancji</p> <p>20. C. Faustyny, Filipiny</p> <p>21. P. Hipolita, Mateusza</p> <p>22. S. Maurycyego, Tomasza</p> <p>23. N. Bogusława, Tekli</p> <p>24. P. Gerarda, Teodora</p> <p>25. W. Aurelii, Kamila</p> <p>26. Ś. Cypriana, Justyny</p> <p>27. C. Amadeusza, Damiana</p> <p>28. P. Marka, Wacława</p> <p>29. S. Michaliny, Michała</p> <p>30. N. Hieronima, Zofii</p>	<p>1. P. Danuty, Remigiusza</p> <p>2. W. ANIOŁÓW STRÓŻÓW</p> <p>3. Ś. Gerarda, Teresy</p> <p>4. C. Franciszka, Rozalii</p> <p>5. P. Apolinarego, Igora</p> <p>6. S. Artura, Brunona</p> <p>7. N. Marii, Marka</p> <p>8. P. Brygidy, Marcina</p> <p>9. W. Bogdana, Ludwika</p> <p>10. Ś. Franciszka, Paulina</p> <p>11. C. Aldony, Dobromiły</p> <p>12. P. Maksymiliana, Eustachego</p> <p>13. S. Edwarda, Geralda</p> <p>14. N. Alana, Bernarda</p> <p>15. P. Jadwigi, Teresy</p> <p>16. W. Ambroźego, Florentyny</p> <p>17. S. Małgorzaty, Wiktora</p> <p>18. C. Juliana, Łukasza</p> <p>19. P. Pelagii, Piotra</p> <p>20. S. Ireny, Edyty</p> <p>21. N. Hilarego, Urszuli</p> <p>22. P. Filipa, Halki</p> <p>23. W. Marleny, Seweryna</p> <p>24. Ś. Marcina, Rafała</p> <p>25. C. Darii, Ingi</p> <p>26. P. Lucyny, Ludmiły</p> <p>27. S. Iwony, Sabiny</p> <p>28. N. Szymona, Tadeusza</p> <p>29. P. Narcyza, Wioletty</p> <p>30. W. Edmunda, Przemysława</p> <p>31. Ś. Antoniego, Agusta</p>	<p>1. C. WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH</p> <p>2. P. Dzień Zmarłych</p> <p>3. S. Huberta, Sylwii</p> <p>4. N. Karola, Mściwoja</p> <p>5. P. Elżbiety, Sławomira</p> <p>6. W. Feliksa, Leonarda</p> <p>7. Ś. Melchiora, Achillesa</p> <p>8. C. Adriana, Seweryna</p> <p>9. P. Genowefy, Teodora</p> <p>10. S. Andrzej, Leny</p> <p>11. N. Narodowe Święto Niepodległości</p> <p>12. P. Renaty, Witolda</p> <p>13. W. Mikołaja, Stanisława</p> <p>14. Ś. Agaty, Judyty</p> <p>15. C. Alberta, Leopolda</p> <p>16. P. Edmunda, Gertrudy</p> <p>17. S. Grzegorza, Salomei</p> <p>18. N. Anieli, Romana</p> <p>19. P. Elżbiety, Pawła</p> <p>20. W. Anatola, Feliksa</p> <p>21. Ś. Janusza, Konrada</p> <p>22. C. Cecylii, Marka</p> <p>23. P. Adeli, Felicjy</p> <p>24. S. Flory, Jana</p> <p>25. N. Erazma, Katarzyny</p> <p>26. P. Konrada, Sylwestra</p> <p>27. W. Walerego, Wirgiliusza</p> <p>28. Ś. Grzegorza, Zdzistawa</p> <p>29. C. Błażeja, Saturnina</p> <p>30. P. Andrzej, Justyny</p>	<p>1. S. Eligiusza, Natalii</p> <p>2. N. Balbiny, Pauliny</p> <p>3. P. Franciszka, Ksawerego</p> <p>4. W. Barbary, Krystiana</p> <p>5. Ś. Atanazego, Saby</p> <p>6. C. Mikołaja, Emiliana</p> <p>7. P. Ambroźego, Marcina</p> <p>8. S. NIEPOK. POCZĘCIE NMP</p> <p>9. N. Leokadii, Wiesława</p> <p>10. P. Daniela, Judyty</p> <p>11. W. Stefana, Waldemara</p> <p>12. Ś. Adelajdy, Aleksandra</p> <p>13. C. Łucji, Otylii</p> <p>14. P. Alfreda, Izydora</p> <p>15. S. Celiny, Waleriana</p> <p>16. N. Euzebiusza, Zdzistawy</p> <p>17. P. Floriana, Łazarza</p> <p>18. W. Bogusława, Gracjana</p> <p>19. Ś. Dariusza, Gabrieli</p> <p>20. C. Bogumiły, Dominika</p> <p>21. P. Balbiny, Tomasza</p> <p>22. S. Beaty, Zenona</p> <p>23. N. Sławomiry, Wiktorii</p> <p>24. P. WIGILIA BOŻEGO NARODZENIA</p> <p>25. W. BOŻE NARODZENIE</p> <p>26. Ś. II Dzień Świąt B.N.</p> <p>27. C. Jana, Maksyma</p> <p>28. P. Antoniego, Teofili</p> <p>29. S. Dominika, Tomasz</p> <p>30. N. ŚWIĘTEJ RODZINY</p> <p>31. P. Melanii, Sylwestra</p>

Fundament naszej wiary i Kościoła

Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Narodzenie Jezusa Chrystusa
Pokłon Trzech Króli

Ukrzyżowanie

W starokatolickim studium o Kościele Jezusa Chrystusa bp Urs Küry (1901-1976) zwrócił szczególną uwagę na zagadnienie „chrystopologicznego pochodzenia Kościoła”. Ten wybitny teolog starokatolicki podkreślił, że główną podstawą Kościoła jest Osoba Chrystusa, Syna Człowieczego, Mesjasza i Syna Boga. Jezus Chrystus jest fundamentem Kościoła, gdyż — jak zauważa bp Urs Küry — „w tym swoim jedynym, tajemniczym istnieniu osobowym, podczas swojego działania na ziemi, założenie swego Kościoła przygotował On przez powołanie uczniów, wybór i rozesłanie Apostołów oraz słowa skierowane do Piotra, zrealizował je przez swoją śmierć i zmartwychwstanie i zakończył przez zesłanie Ducha Świętego” (Bp Urs Küry, Doktryna Kościoła Starokatolickiego, *Postanowienia* nr 3-4, 1976 r., s. 48).

Założycielem Kościoła Nowego Przymierza, nowego Ludu Bożego skupiającego się wokół Chrystusa, Kościoła będącego dziełem Bożym, jest sam Jezus. Zakładając swój Kościół powołał doń najpierw dwunastu Apostołów, którym powierzył obowiązek głoszenia doktryny zawartej w Nowym Przymierzu między Bogiem i człowiekiem, głoszenia światu orędzia ewangelijnego.

Kościół Chrystusowy, jako instytucja nadprzyrodzona i ludzka zarazem, widzialna i dysponująca niewidzialnymi łaskami bożymi, rozpoczął swą działalność w świecie od momentu zesłania Ducha Świętego na Apostołów. Początkowo liczba chrześcijan była niewielka, była to grupa zapaleńców, tzw. szaleńców bożych, skupiająca się wokół grona Dwunastu. Działała w Jerozolimie. Wielu z tych ludzi pochodziło z Galilei, ale byli też z innych stron Palestyny, a nawet z innych krajów. Reprezentowali oni różne pochodzenie, zawody i usposobienia. Początkowo zachowywali wszystkie przepisy Starego Testamentu. Stopniowo ich społeczność zaczęła się rozrastać.

Pierwsi chrześcijanie wierzyli i głosili, że zapowiadany przez proroków, a tak oczekiwany przez cały naród izraelski, Mesjasz już przybył na ziemię. To, co było nadzieją proroków, wypełniło się w Osobie Jezusa z Nazaretu — Syna Czło-

wieczego, Mesjasza, Syna Bożego, Pana i Odkupiciela. Moment ten mocno zaakcentował św. Piotr, który w dniu Zesłania Ducha Świętego oświadczył: „Mężowie izraelscy, słuchajcie, co mówię: Jezusa Nazarejczyka, Męża, którego postannictwo Bóg potwierdził wam niezwykłymi czynami, cudami i znakami, jakich Bóg przez Niego dokonał wśród was, o czym sami wiecie, tego Męża, który z woli, postanowienia i przewidzenia Bożego został wydany, przybilibście do krzyża i zabiliscie. Lecz Bóg wskrzesił Go, zerwawszy więzy śmierci (...). Tego właśnie Jezusa wskrzesił Bóg, a my wszyscy jesteśmy tego świadkami. Wyniesiony na prawicę Boga, otrzymał od Ojca obietnicę Ducha Świętego i zesłał Go, jak to sami widzicie i słyszycie (...). Niech więc cały dom Izraela wie z niewzruszoną pewnością, że tego Jezusa, którego wyście ukrzyżowali, uczynił Bóg i Panem, i Mesjaszem” (Dz 2, 22-36).

Jezusa z Nazaretu, syna Maryi i cieśli Józefa, znało wielu. Jedni widzieli w Nim zwykłego człowieka, może nawet fanatyka religijnego i nawet nie domyślali się i nie usiłowali zgłębić, kim On jest naprawdę. Inni dostrzegali w Jezusie coś więcej, niż tylko gorliwego i sprawiedliwego człowieka. Podziwiali Jego niezwykłą mądrość, bystrość umysłu, a nawet Jego nadludzką moc. Dlatego sądzili, że Jezus jest wybranym przez Boga prorokiem. Wreszcie — nieliczna początkowo grupa — dostrzegła w Osobie Jezusa Chrystusa coś szczególnego, tajemniczego, co wymykało się zwykłemu ludzkiemu spostrzeżeniu i doświadczeniu, coś nadprzyrodzonego i boskiego. Ci właśnie rozumieli życie Jezusa, Jego naukę, i cuda. Dla nich Jezus z Nazaretu to „Pan mój i Bóg mój”. Dla nich Jezus z Nazaretu jest Chrystusem, Synem Boga żywego. Dla nich Jezus jest prawdziwym Mesjaszem i Odkupicielem — jest Drogą, Prawdą, Życiem. Oni uwierzyli, choć przecież przeżyli druzgoczącą klęskę Jego ziemskiego życia. Uwierzyli, mimo że On zawisł na krzyżu. Uwierzyli, bo otrzymali dowody Jego boskości. Jego ofiara na krzyżu, Jego zmartwychwstanie i wniebowstąpienie, a później dar i łaska Ducha Świętego, których byli uczestnikami,

stały się dla nich ostatecznym zapoczątkowaniem ery mesjańskiej, ery Królestwa Bożego na ziemi. Od tej pory tworzyli społeczność nowego ludu, społeczność wi działalną i nadprzyrodzoną, społeczność Kościoła Jezusa Chrystusa.

Gdy tak analizujemy dzieje powstania i rozwoju Kościoła chrześcijańskiego, dostrzegamy, że u jego podstaw legła wiara w Jezusa Chrystusa. Bez tej wiary Kościół byłby czymś niezrozumiałym. Od momentu zesłania Ducha Świętego na Apostołów upłynęło wiele wieków, przybываło coraz to nowych wyznawców wiary chrześcijańskiej.

Zastanówmy się, dlaczego z Osobą Chrystusa Pana łączy się także tak wiele różnych, kontrowersyjnych opinii, zdań i postaw życiowych. Otóż dzieje się tak między innymi dlatego, że Jezus Chrystus był Człowiekiem, a jednocześnie Bogiem w tej samej Osobie. Dlatego, że nawet w samych Ewangeljach, spisanych przez czterech autorów (Mateusza, Marka, Łukasza i Jana), w opisach życia i działalności Jezusa Chrystusa splatają się ze sobą przyrodzoność i nadprzyrodzoność, ludzkość i boskość, doczesność i wieczność. Trudno też jest rozgraniczyć wyraźnie, gdzie zaczyna się jedno, a gdzie drugie; jest to nawet wręcz niemożliwe.

Jezus Chrystus, Jego przyjście zapowiadali prorocy Starego Testamentu. Obiecany Mesjasz miał być królem narodów. Tymczasem, gdy przychodzi, jest biedny, opuszczony. Rodzi się w stajni między bydłętami. Hołd oddają Mu aniołowie, przychodzą ubodzy pastarze. Nawet uczeni Magowie — zwani Trzema Królami — wędrują z dalekiego Wschodu, aby Mu złożyć dary. Tymczasem o Jego narodzeniu nic nie wiedzą mieszkańcy najbliższej okolicy. Nic nie wiedzą w Betlejem i Jerozolimie. Nie poznali w Nim obiecanego Mesjasza.

Kiedy Chrystus osiągnie wiek pełnej dojrzałości, rozpocznie swą działalność. Głosi wspaniałe nauki, czyni cuda — jest więc pełen mocy. Tymczasem sam jest niekiedy głodny i łaknie, sam cierpi katusze biczowania, cierniem ukoronowanie, dzwiganie krzyża, przybicia do niego. Wskrzesił młodzieńca z Naim, córkę Jaira i Łazarza, a sam umiera pośród szyderstw, poniżenia i szykan. **Trzeba było dopiero Jego Zmartwychwstania, Wniebowstąpienia i Zesłania Ducha Świętego, aby w Jezusa Chrystusa uwierzone.**

A w jakich kategoriach ujmujemy Jezusa Chrystusa my? Kim

On jest dla nas, chrześcijan dwudziestego pierwszego wieku? Jakie miejsce i ile tego miejsca zajmuje On w naszym osobistym życiu? Czy staramy się Go szukać i znajdować takim, jakim On był i jest w swej istocie?

Doświadczenie potwierdza, że stosunkowo łatwo jest uwierzyć człowiekowi, że istnieje Bóg, ale już trochę trudniej jest uwierzyć, że Bogiem jest Jezus Chrystus. I jeszcze trudniej jest przyjąć, że Jezus z Nazaretu jest i Bogiem i Człowiekiem. A jednak Jezus Chrystus jest także pełnym, autentycznym Człowiekiem. Wierząc w Jezusa-Boga, chrześcijanin ma także wierzy w Jezusa — Człowieka. Prawda ta bowiem leży u podstaw wiary całego chrześcijaństwa. **Bóg stał się człowiekiem. Św. Jan zamknął tę prawdę w sformułowaniu: „Słowo stało się Ciałem i zamieszkało wśród nas” (J 1, 14). W opisie sceny Zwiastowania, Anioł mówi do Maryi: „Oto poczniesz i porodisz Syna, któremu nadasz imię Jezus” (Łk 1, 31). Później Ewangelista doda: „Porodziła swego pierwodrodzonego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla Niech miejsca w gospodzie” (Łk 2, 27). W oparciu o te i inne teksty Pisma Świętego Kościół każe nam uwierzyć i powtarzać w wyznaniu wiary... **przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się Człowiekiem...****

Tak. Prawdę tę przeżywamy i dzisiaj, w okresie Świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku. Bóg stał się człowiekiem. A zatem Bóg przyszedł na ziemię w takim ciele, jakim jest ciało każdego z nas. Przyszedł na świat w taki sam sposób, jak każdy z nas.

Często w skrytości ducha zastanawiamy się, czy to możliwe, aby Bóg posunął się aż tak dalece w swej miłości do ludzi, że stał się jednym z nas? Chętniej wyobrażamy sobie Jezusa jako Boga niż człowieka, a jeżeli człowieka, to takiego, w którym człowieczeństwo zostało przykryte przez bóstwo. A my mamy wierzyć w Jezusa jednoosobowego, w jeden podmiot, w którym zjednoczyły się dwie natury: boska i ludzka.

Zmartwychwstanie

Wniebowstąpienie

Zesłanie Ducha Świętego

*Witamy naszych Czytelników
w Nowym 2007 Rok*

*Życzymy, aby rok ten
był jeszcze bardziej pomyślny
niż poprzedni, by obfitował
w wiele błogostawieństw Bożych.*

Redakcja „Rodziny”

Gwiazda drogę wskazywała

Droga Trzech Króli rozświetlana była gwiazdą betlejemską. Trzej Królowie, zwani też Mędrcami i Magami, ujrzeli „gwiazdę na wschód słońca i przybyli...”, aby się pokłonić Bożemu Dzieciątku.

Kiedy przybyli do Jerozolimy, całym otwarcie zaczęli pytać: „Gdzie jest nowo narodzony król żydowski” (Mt 2, 2). Pytanie to świadczyło o ich szczerości zamiarów i jednocześnie o nieznanym sytuacji politycznej w Palestynie. Jedynym bowiem wówczas królem żydowskim był Herod. Nie wywodził się wprawdzie z rodziny królewskiej, gdyż matka jego była Arabką, ojciec zaś, Antypater — Idumejczykiem. Jednak dzięki swej energii i chytrności Herod osiągnął tron żydowski.

Przedstawiający te wydarzenia Ewangelista dodaje: „Skoro to usłyszał król Herod, przeraził się, a z nim cała Jerozolima” (M 2, 3). W pełni uzasadnione były obawy ludu jerozolimskiego. Pytanie takie „pachniało spiskiem”. Mogło bowiem doprowadzić do ruchów na tle wolnościowym, bowiem Żydzi nigdy nie pogodzili się z władaniem Heroda, i sprowadzić na podejrzanych o knowanie przeciwko władcy wyroki śmierci. Herod, który na każdym kroku węszył spiski, domyślił się, że sprawa musi mieć podłoże religijne i związana jest z oczekiwaniem przyścia Mesjasza, który — według przekonania ludu — ma odbudować królestwo izraelskie. W tej sytuacji „zabrał więc wszystkich arcykapłanów i nauczycieli ludu, i wypytywał

ich, gdzie ma się narodzić Mesjasz” (Mt 2, 4). Zapytani oświadczyli, że w Betlejem, bo tak zapowiedział prorok.

Odpowiedź ta zaniepokoiła Heroda, ponieważ Betlejem było wówczas małą znaczącą miejscowością i nie odebrał stamtąd żadnych „podejrzanych” wiadomości. Jednakże przybycieniem Wędrowców, wspomnienie o nadzwyczajnej gwiazdzie, a zwłaszcza nazwa „król żydowski”, bardzo go zdenerwowały. Postanowił podstępnie uzyskać od przybyśców dodatkowe informacje. „Wtedy

Herod przywołał potajemnie Mędrców i wypytał ich dokładnie o czas ukazania się gwiazdy. A kierując ich do Betlejem, rzekł: „Udajcie się tam i wypytajcie starannie o Dziecię, a gdy Je znajdziecie, donieście mi, abym i ja mógł pójść i oddać Mu pokłon. Oni zaś wysłuchawszy króla, ruszyli w drogę. A oto gwiazda, którą widzieli na Wschodzie, szła przed nimi, aż przysła i zatrzymała się nad miejscem, gdzie było Dziecię. Gdy ujrzeli gwiazdę, bardzo się uradowali. Weszli do domu i zobaczyli Dziecię z Matką Jego, Maryją; upadli na twarz i oddali Mu pokłon. I otworzywszy swe skarby, ofiarowali Mu dary: złoto, kadzidło i mirrę” (Mt 2, 7-11).

Na próżno Herod oczekiwał ich powrotu. Oddawszy bowiem hołd Bożemu Dzieciątku i złożywszy swe dary, trzej Mędrcy „otrzymawszy we śnie nakaz, żeby nie wracali do Heroda, inną drogą udali się do ojczyzny” (Mt 2, 12).

Herod, widząc że dalsze oczekiwanie na nic się nie zda, wpadł we wściekłość i „postał (oprawców) do Betlejem i całej okolicy i kazał pozabijać wszystkich chłopców w wieku do lat dwóch, stosownie do czasu, o którym się dowiedział od Mędrców” (Mt 2, 16). Nabrał więc pewności, że tym razem nowo narodzone Dziecię nie ujdzie jego zemsty.

Tymczasem Św. Rodzina ostrzeżona we śnie przez Anioła Pańskiego.

To było 62 lata temu

17 stycznia - dzień Warszawy

W roku 1945 świat wkroczył z nadzieją na szybkie zakończenie trwającej już kilka lat II wojny światowej. Nadszedł styczeń. Hitlerowcy w rejonie Warszawy znaleźli się w okrążeniu. Wojska radzieckie rozpoczęły zdecydowany manewr oskrzydający wychodząc na tyły Warszawy. Hitlerowcy znaleźli się w „potrzasku”, bez szans. Wszelkie drogi odwrotu zostały zamknięte. Nadszedł teraz czas działania dla żołnierzy I Armii Wojska Polskiego.

16 stycznia 1945 r. 2 dywizja piechoty przeprawiła się przez

Wisłę i rozpoczęła atak na Warszawę od północy. Tego samego dnia oddziały rozpoznawcze 1 brygady kawalerii także sforsowały Wisłę i opanowały pierwszą linię obrony nieprzyjaciela. Nocą z 16 na 17 stycznia przeszły Wisłę główne siły armii polskiej. Walki przesunęły się w głąb Warszawy. Powoli zdobywano: Powązki, Dworzec Gdański, Ogród Saski, Plac Zamkowy, Dworzec Główny. 17 stycznia, późnym popołudniem, opanowano Służew i Ochotę oraz dotarto do skraju Okęcia.

W dniu 17 stycznia 1945 r. rozeszła się wiadomość, na którą czekali wszyscy Polacy: Warszawa wolna! Był to pierwszy dzień spalonej, wymarłej, zrujnowanej, ale wolnej Warszawy. Za żołnierzami zaczęli wracać do ukochanej stolicy jej ocaleni mieszkańcy-tułacze. Dwa dni później, pośród szczątków i dymiących gruzów dawnego pięknego miasta, w Alejach Jerozolimskich, obok ruin ówczesnego Dworca Głównego, ustawili się szpalerem warszawiacy. Ulicą wyzwolonej stolicy przemaszerała pierwsza defilada jednostek Wojska Polskiego.

Warszawa żyła!

Warszawa 1945 r. Przejmujący widok zniszczonego w czasie Powstania Warszawskiego Rynku Starego Miasta

Z historii PNKK

Emigranci a sprawa polska

Określenie dokładnej liczby ludności polskiego pochodzenia osiedlonej w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej jest niesłychanie trudne. Część europejskiego wychodźstwa zamorskiego była nielegalna. Wymykała się przeto spod kontroli i ewidencji odnośnych władz, co dotyczyło także emigracji z ziem polskich. W amerykańskich spisach ludności występują znaczne różnice w definiowaniu imigrantów polskich. Jest faktem, że znaczny procent chłopów, którzy wyemigrowali do Stanów (zwłaszcza z bardziej izolowanych zbiorowości byłego zaboru rosyjskiego) nie posiadał świadomości przynależności do społeczeństwa o polskiej kulturze narodowej lub po prostu nie identyfikował się z tym społeczeństwem. Toteż wiele osób udających się do Stanów nie potrafiło określić jednoznacznie swej przynależności narodowej. Spory odsetek emigrantów polskich za kraj swego urodzenia podawał Niemcy (Prusy), Austrię albo Rosję. Istniała więc duża przypadkowość w ustaleniu ich faktycznego pochodzenia oraz rejestrowaniu nazwiska i kraju urodzenia. Wiele omyłek popełniali także urzędnicy imigracyjni w związku z trudnościami językowymi.

W 1893 r. oraz w 1898 r. Biuro Imigracji Stanów Zjednoczonych podjęło decyzję, zgodnie z którą Polska nie mogła służyć jako kryterium rejestrowania Polaków, gdyż nie istniała ona jako państwo polityczne. Odtąd aż do 1920 r. rejestrowano Polaków w „zależności od kraju, do którego należeli, tzn. w zależności od państwa politycznego, pod którego zaborem znajdowało się ich miejsce urodzenia albo też ostatnie miejsce zamieszkania”. W efekcie w amerykańskich spisach ludności (1860, 1900, 1910 i nast.), ujęto tylko część imigrantów polskich. Reemigrantów uwzględniano w statystykach amerykańskich dopiero od 1908 r., polskie dane zaś istnieją od 1920 r. (...).

We współczesnej literaturze przedmiotu przyjmuje się, że Polonia amerykańska w kształcie obecnym powstała niemalże całkowicie w wyniku przemysłowej fazy liberalnej imigracji amerykańskiej (zwanej najczęściej ekonomiczną) oraz napływu Polaków do Stanów po drugiej wojnie światowej. Hieronim Kubiak wyróżnia trzy okresy ruchu imigracyjnego, w wyniku którego powstała

W święto Objawienia Pańskiego, zwanym też Trzech Króli, w ub. roku przez Rzym przeszedł tradycyjny włoski pochód folklorystyczny zwany „Befaną”. Składał się z 700 postaci poprzebieranych w dawne stroje, a prowadziło go trzech królów: Kasper, Melchior i Baltazar (na zdjęciu). Włoska legenda głosi, że Befana była dobrą czarownicą, która towarzyszyła Trzem Królom do Betlejemskiego Żłóbka. Dzisiejsza Befana grzecznym dzieciom rozdaje cukierki, a niegrzecznym — węgielki

udała się do Egiptu i przebywała tam do czasu, kiedy Anioł Pański ponownie ukazał się we śnie Józefowi i rzekł: „Wstań, weź Dziecię i Jego Matkę i idź do ziemi Izraela. bo już pomarli ci, którzy czyhali na życie Dzieciątka” (Mt 2, 20).

Gwiazda prowadząca Wędrowców do Betlejem to niezwykle, piękne zjawisko. Po raz pierwszy w dziejach historycznych wydarzenie narodzin Chrystusa przekazywane jest ludzkości w wydarzeniu kosmicznym. W istocie, Bóg przemówił do człowieka za pomocą całej rzeczywistości, powiadamiając, że Ten, który się z Maryi narodzi, obejmuje całą rzeczywistość: ludzką i kosmiczną. Kiedy Bóg przemówił do człowieka poprzez Wcielecie, obdarzył go nową światłością.

Owa „gwiazda na wschód słońca” nie oświeśla Boga, owszem, pochodzi od Niego, by rozjaśnić nasze życie, naszą egzystencję, by rozwidnić drogi dla człowieka, dla każdego człowieka. Trzej królowie to przedstawiciele ludzkości. A kiedy światłość Boża oświeśla nas, cały świat przybiera dla nas inny wygląd.

Przybycie Trzech Króli do betlejemskiej Stajenki jest odpowiedzią wiary na wolny akt Boga. Wiara jest światłością. I my również, pochyleni nad Narodzonym w Betlejem Dziecięciem, uświadamiamy sobie kierunek własnego wzrostu, własnego rozwoju. Droga ludzkiej aktywności wiedzie przez Chrystusa. Droga do Chrystusa wiedzie przez światłość wiary.

współczesna Polonia amerykańska: kolonialny, kończący się po traktacie pokojowym wersalskim z 1783 r., liberalny, rozpoczęty po wojnach napoleońskich, a przerwany wybuchem pierwszej wojny światowej i decyzjami Kongresu USA z lat 1921, 1924 i 1929 (w którym dodatkowo jeszcze wyróżnia się dwie fazy, a mianowicie: agrarną — trwającą do amerykańskiej wojny domowej w latach 1861-1865, oraz przemysłową — od wony domowej do pierwszej wojny światowej); i wreszcie restryktywny, od kryzysu ekonomicznego lat trzydziestych (...).

Emigranci europejscy zetknęli się w Stanach ze środowiskiem obcym, często nastawionym do nich wrogo. Zakubieni w nowych warunkach musieli szukać jakichś form współżycia. Odczuwali większą niż zwykle potrzebę wzajemnego kontaktu oraz zaspokojenia swych uczuć religijnych. Toteż zazwyczaj każda z grup przybywających do Stanów rozpoczynała swą egzystencję od próby odtworzenia znanych jej z kraju ojczyznego instytucji religijnych. Odnosi się to oczywiście do osadników angielskich, francuskich, niemieckich, irlandzkich, włoskich, słowiańskich, w tym także polskich, którzy pragnęli, aby zakładane przez nich parafie spełniały funkcje nie tylko religijne. Parafia miała bowiem ułatwić imigrantom współżycie z innymi grupami etnicznymi i przetrwanie w nowych warunkach. Widziano w niej ważny czynnik zapewniający zachowanie języka ojczyznego, obyczajów oraz więzi sąsiedzkich (...).

Polacy opuszczając swe ziemie rodzinne, na których panowała nędza i bezrobocie, jechali w nieznaną, by na obczyźnie rozpocząć nowe życie. Tu musieli, niestety, zmieścić również wiele upokorzeń, doświadczyć licznych niepowodzeń, słowem — przejść twardą szkołę życia. Cechowało ich na obczyźnie — podobnie jak i w Starym Kraju — szczerze umiłowanie tradycji oraz głęboka wiara, którą na przestrzeni niemalże całej historii Polski łączono z polskością i patriotyzmem. Toteż zastane na ziemi amerykańskiej formy życia religijnego nie odpowiadały psychicznie imigrantów polskich. Czuli się oni obco w Kościele amerykańskim, rozumianym synonimicznie jako Kościół irlandzki, który początkowo usiłował roztoczyć nad nimi swą opiekę duchową. Zmuszeni byli przeto od początku osiedlenia się w Stanach do organizowania własnych form życia religijnego: zakładania polskich parafii i budowy

polskich kościołów. (...) Szczególną swą niechęć okazali Irlandczycy, gdy Polonia amerykańska wszczęła w Rzymie starania o nominację Polaków na biskupa dla rzymskokatolików polskiego pochodzenia, osiadłych w Stanach. Z inicjatywą tą wystąpił już w 1870 r. zmarły wstaniec ks. Wincenty Barzyński (1838--1899), późniejszy proboszcz parafii św. Stanisława Kostki w Chicago i zarazem działacz polonijny. Postulował on utworzenie w Ameryce wikariatu apostolskiego dla Polaków, co uznano wówczas za awanturnictwo i niesubordynację. W czasie późniejszych spraw nominacji biskupów polskich dyskutowano na trzech pierwszych Kongresach Polonijnych (22-25 września 1896 r. — Buffalo, 24-26 września 1901 r. — Buffalo, 27-29 września 1904 r. — Pittsburgh). Liczne petycje, kampanie prasowe i podróże delegacji polskich (w tym także ks. W. Kruski w 1903 r. i 1904 r.) do Rzymu nie odniosły pożądanego skutku. Pierwszy polski biskup rzymskokatolicki został konsekrowany dopiero w 1908 r., na co w niemałej mierze wpłynął fakt istnienia i działalności w Ameryce niezależnych ośrodków kościelnych, w tym Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego. Biskupem tym był ks. Paweł Piotr Rhode (1871-1945), urodzony w Wejherowie, lecz został on tylko jednym z 90 amerykańskich biskupów, a nie biskupem dla Polaków bądź ordynariuszem jednej z diecezji terytorialnych, gdzie przeważali Polacy. Po nadaniu ks. P. Rhodemu sakry biskupiej zamianowano go sufraganiem w archidiecezji chicagowskiej, które to stanowisko piastował w latach 1908-1915. Dopiero w 1915 r. został ordynariuszem niewielkiej diecezji Green Bay, Wisconsin, gdzie polskie parafie rzymskokatolickie stanowiły zaledwie 1/4 ogólnej liczby parafii. Kolejnymi biskupami polskimi byli: ks. Edward Kozłowski (1860-1915), sufragan diecezji w Milwaukee, któremu sakrę biskupią nadano w 1914 r., oraz ks. Józef Plagens (1880-1943), a od 1924 r. koadiutor w Detroit, a następnie ordynariusz w Marquette, Mich. Wszyscy trzej wymienieni biskupi nie reprezentowali w sensie ścisłym osadników polskich w Stanach i stanowili bardzo znikomą część rzymskokatolickiej hierarchii kościelnej w tym kraju (...).

Najbardziej konfliktową i zarazem bolesną dla imigrantów europejskich była sprawa własności majątków kościelnych. Funkcjonowały tu dwie różne koncepcje udziału wiernych w sprawach gospodarki parafialnej: europejska i amerykańska. W Europie kościół był właścicielem ogromnych majątków, wspierało go państwo i możni kolatorowie, toteż parafianie nie musieli zbytnio tro-

szczyć się o gospodarkę parafii. Świadczenia na rzecz parafii były niewielkie i usankcjonowane wielowiekową tradycją. Natomiast w Stanach Zjednoczonych wobec braku majątku Kościoła, pomocy państwowej i wsparcia ze strony kolatorów, emigranci musieli sami pokrywać wszystkie koszty związane z budową obiektu sakralnego, jego utrzymaniem i administracją parafii. Po uzyskaniu zgodny biskupa na budowę, w czasie jej trwania i organizowania parafii, w zasadzie nie dochodziło do większych konfliktów. Pojawiały się one dopiero wtedy, gdy budowę ukończono i zaangażowani w budowę wierni dopominali się o prawo współdecydowania w sprawach gospodarczo-administracyjnych parafii. Hierarchowie amerykańscy nie chcieli nawet o tym słyszeć i wręcz żądali przekazywania tytułu własności kościoła i innych nieruchomości na rzecz biskupa. Do otwartej walki dochodziło szczególnie wtedy, gdy biskup należał do innej grupy etnicznej niż budowniczości kościoła. Dodatkowym powodem tej walki był fakt, że wielu księży — również polskich — gospodarzyło nieuczciwie i rozrzutnie, czym zrażali sobie wiernych. (...) Przedstawione (...) trudności szczególnie dotkliwie odczuwali Polacy. Gnębieni przez obcych zaborców opuścili strony rodzinne, tu znów zaś byli gnębieni przez irlandzkich i niemieckich hierarchów rzymskokatolickich, którzy dążąc do szybkiego i całkowitego wynarodowienia, przywłaszczali sobie ich własność. Spore trudności napotykali Polacy również wtedy, gdy po wybudowaniu kościoła podejmowali starania o polskiego księdza, których w Ameryce nie było za dużo, a i do tych biskupi amerykańscy czuli uprzedzenia (...).

Przedstawione tendencje hierarchii amerykańskiej, spory wokół majątków kościelnych, a także nieporozumienia wśród księży polonijnych, ich stosunek do wiernych itp. przyczyniły się do powstania parafii niezależnych, w których pierwowzór wytworzył się w środowisku katolików irlandzkich, niemieckich i francuskich. Jednakże dopiero wśród Polaków powstanie niezależnych parafii przybrało charakter bardziej powszechny i programowo dojrzały. W 1901 r. ks. F. Hodur w „Nowych drogach” pisał: „Niemcy burzyli się jakiś czas przeciwko uchwałom synodu baltimorskiego, stworzyli nawet parę kościołów niezależnych od biskupów irlandzkich, ale gdy uzyskali od Rzymu kilka stolic

biskupich dla siebie, dali spokój i dziś idą ręka w rękę, przynajmniej dla oka, z Ajryszami. Nawet chcą ich prześcignąć w gnębieniu elementu stowiańskiego (...)

Uogólniając, można powiedzieć, że u podstaw konfliktów parafialnych leżały z reguły kwestie ekonomiczne, dążenia do zachowania języka ojczystego w kościele, jak również starania o księdza lub biskupa z własnej zbiorowości etnicznej. A zatem nie powstawały one na tle sporów teologiczno--doktrynalnych, albowiem (...) księża niezależni nie mieli ku temu specjalnych zdolności ani też nie było odpowiedniej atmosfery (...).

Spośród szeregu niezależnych parafii polskich powstałych pod koniec XIX w. w środowisku Polonii amerykańskiej po 1894 r. na czoło wysunęły się trzy ośrodki kościelne z siedzibami w Chicago, Buffalo i Scranton. Do czasu uformowania się tych ośrodków ruch miał charakter żywiołowy. Nie posiadał programu i nie dążył do zespolenia rozproszonych niezależnych parafii (...).

W dalszym ciągu nie było jednak jasnego stanowiska niezależnych parafii wobec Kościoła Rzymskokatolickiego, ciągle bowiem panowało wśród nich przekonanie, że — mimo wytłumania się spod jurysdykcji miejscowego ordynariusza diecezji — należą oni do Kościoła, na czele którego stoi papież (...). **Zwrócić się one o radę i pomoc do biskupów starokatolickich zjednoczonych w Unii Utrechckiej, którzy doradzili im, aby się zjednoczyły w autonomiczną wspólnotę, uznającą naukę i organizację Kościołów Starokatolickich. Z rady tej skorzystano i w dniu 1 maja 1897 r. przedstawiciele części parafii niezależnych, zgromadzeni w Chicago, uzgodnili Konstytucję kościelną, z którą biskupi starokatolicki zgodzili się we wszystkich istotnych punktach. Dla nowej wspólnoty przyjęto nazwę Diecezja Polskokatolicka w Chicago; w publicystyce najczęściej używano nazwy Kościół Polskokatolicki.**

Zgodnie z postanowieniami ugodnionej Konstytucji kościelnej zwołano do Chicago na dzień 7 maja 1897 r. I Synod Kościoła Polskokatolickiego, na którym uchwalono wspomnianą Konstytucję, oraz wybrano biskupa. Został nim ks. A. Kozłowski, a więc ten, o którym w 1930 r. kronikarz parafialny napisał, że „swoją serdecznością i prawdziwym oddaniem się w pracy dla ludu (...) pozyskał sobie do tego stopnia serca wiernych, że go do dziś zachowują we wdzięcznej pamięci”.

Z życia naszych parafii

Uroczystości w parafii kotłowskiej

Świątynia kotłowska podczas święta dziękczynienia za zebrane plony

Święto dziękczynienia za zebrane plony

W niedzielę 27 sierpnia 2006 r., w parafii kotłowskiej dziękowaliśmy Bogu za zebrane plony. Pięknym korowodem konnym odbył się przejazd przed kościoła w Strzyżewie do świątyni w Kotłowie, aby tam, w czasie uroczystej Mszy św., podziękować Bogu i Matce Najświętszej — Królowej Kotłowskiej, za tegoroczne plony.

Przed kościołem ks. Julian Kopiński — Administrator Parafii powitał gospodarzy tradycyjnych Dożynek, którymi w tym roku byli: Kotłów Wieś i Kotłów „Kozaki”. Powitał również wszystkie delegacje z poszczególnych dzielnic naszej parafii, które „stawiły się” z pięknymi wieńcami oraz licznie przybyłych na uroczystość parafian.

Po ucałowaniu chleba, poświęceniu i powitaniu, w uroczystej procesji weszliśmy ze śpiewem na ustach do świątyni, gdzie o godz. 10 rozpoczęła się uroczysta Msza św.

W Stowie Bożym ks. Julian Kopiński podkreślił znaczenie chleba powszedniego, wypieczonego z dojrzałych ziaren zbóż z tegorocznych plonów, ciężko wypracowanych przez naszych rolników.

Szczególną uwagę zwrócić na znaczenie Chleba Eucharystycznego, pokarmu duchowego. Nasza wiara daje nam pokarm i siłę do osiągnięcia Królestwa Bożego. Modlitwa i wiara pomaga każdemu człowiekowi, który umie docenić to, co Bóg nam daje, poprzez Eucharystię i Sakramenty św.

Wszyscy parafianie modlili się w skupieniu, dziękując Bogu za okazane łaski.

Po Mszy św. Gospodarz Parafii podziękował wszystkim zgromadzonym, pobłogosławił parafian, przybyłych na uroczystość gości i całą parafię.

(ks. K.J.)

Uroczystość patronalna w Święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny

W dniu 8 września 2006 r., Kościół Polskokatolicki przeżywał swą doroczną uroczystość: Święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny. Święto to zwane jest również świętem Matki Boskiej Siewnej.

Na uroczystość patronalną zostali zaproszeni do Kotłowa: ks. inf. Stanisław Bosy — Administrator Diecezji Wrocławskiej, który prze-

cd. na str. 12

Wizytacja arcypasterka parafii w Grudkach

W niedzielę 3 września 2006 r., parafia pw. Świętego Izydora Rolnika w Grudkach przeżywała doroczne dożynki, by podczas Mszy św., podziękować Bogu za tegoroczne plony. Do Grudek przybył Arcypasterz Diecezji Warszawskiej J.E. Bp prof. zw. dr hab. Wiktor Wysoczyński — Zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego w RP. Wraz z Księdzem Biskupem przybyli także z Warszawy: ks. Inf. Ryszard Dąbrowski — Kanclerz Kurii Biskupiej i ks. Rafał Michalak — proboszcz parafii pw. Bożego Ciała w Gdańsku. Przybyli również księża: dr Tadeusz Piątek i dr Mieczysław Piątek, by uczestniczyć w uroczystości.

Powitanie Zwierzchnika Kościoła chlebem i solą

Do Sakramentu Bierzmowania przystąpiły 24 osoby

Parafię na przyjęcie Arcypasterza i młodzież do Sakramentu Bierzmowania przygotował proboszcz parafii ks. mgr Henryk Mielcarz.

O godz. 11 z plebanii do świątyni parafialnej Ksiądz Biskup prowadzony był wraz z duchowieństwem w procesji parafianek w strojach ludowych, niosących piękny dożynkowy wieniec uwity przez nie z tegorocznych zbóż i ziół, a także „białek” oraz młodzieży przygotowanej do Sakramentu Bierzmowania i kilkudziesięciu strażaków w odświętnych mundurach. Procesji tej towarzyszyła pieśń: „Kto się w opiekę odda Panu swemu...”.

W progu świątyni Arcypasterza powitali, zgodnie z polską tradycją: chlebem i solą, ks. Proboszcz i przedstawiciele Rady Parafialnej. Wyrazili oni swą ogromną radość z przybycia do ich parafii Zwierzchnika Kościoła i przewodniczenia Mszy św. dziękczynnej do Boga za tegoroczne zbiory. Podkreślili ogromną wagę, jaką przywiązuje parafia do udzielenia młodzieży Sakramentu Bierzmowania przez samego Zwierzchnika Kościoła.

Przed rozpoczęciem Mszy św. Ks. Biskup poświęcił piękny dożynkowy wieniec uformowany w kształcie korony — feretronu.

Mszy św. wraz z Arcypasterzem współkoncelebrowali księża: Ryszard Dąbrowski, Tadeusz Piątek, Mieczysław Piątek i Rafał Michalak. Nad przebiegiem uroczystości czuwał ks. prob. Henryk Mielcarz. Słowo Boże wygłosił ks. Mieczysław Piątek — dziekan dekanatu zamojskiego.

Po kazaniu i odśpiewaniu hymnu do Ducha Świętego, Ks. Biskup — po odmówieniu modlitw przepisanych w rytuale — udzielił młodzieży (24 osobom) Sakramentu Bierzmowania, ślubowanie wierności Bogu i Kościołowi przyjął od młodzieży ks. Proboszcz.

Ksiądz Biskup przekazał młodzieży, której udzielił Sakramentu Bierzmowania, piękne pamiątkowe obrazki z własnym podpisem i pieczęcią.

Świątynia była wypełniona parafianami i gośćmi przybytymi na tę uroczystość.

Po zakończeniu Mszy św., podczas której prawie wszyscy przyjęli Chrystusa w Komunii św., Arcypasterz skierował do zebranych i młodzieży słowo pasterskie. Wyraził swoją radość, że parafia tętni życiem, o czym świadczy wypełniona świątynia i młodzież — tak wspaniale przygotowana do Sakramentu Bierzmowania. Słowa pochwały skierował też do ks. Proboszcza za to, że świątynię i paramenta utrzymuje w czystości. Szczególnie podkreślił zasługę ks. Proboszcza w odnowieniu ołtarzy w świątyni, pełne złocień. To podkreśla godność Domu Bożego i jeszcze bardziej nastraja wiernych do modlitwy.

Po słowie Jego Ekscelencji, przedstawiciele młodzieży wyrazili podziękowanie Ks. Biskupowi za udzielenie Sakramentu Bierzmowania i wręczyli bukiet kwiatów. Następnie, zgodnie z tradycją, ks. Biskup popro-

cd. na str. 10

Wszyscy pragnęli być na wspólnej pamiątkowej fotografii ze Zwierzchnikiem Kościoła

Zwierzchnik Kościoła poprowadził procesję Eucharystyczną

Grupa parafianek w strojach ludowych i strażaków przed ołtarzem głównym świątyni w Grudkach

*Strzeż, synu, nakazów ojca, nie gardź nauką matki,
w sercu je wyryj na zawsze i zawieś sobie na szyi.
Gdy idziesz, niech one cię wiodą;
czuwają nad tobą, gdy zaśniesz;
gdy budzisz się — mówią do ciebie;
gdyż lampą jest nakaz, a światłem Prawo,
drogą życia — upomnienie, nagana (Prz 6, 20-23)*

Do kogo odnosi się czwarte przykazanie Boże?

Pytanie skierowane dzisiaj do młodzieży brzmi: **Czy uważasz, że czwarte przykazanie Boże: „Czcij ojca swego i matkę swoją” dotyczy tylko małych dzieci? Spróbuj na nie odpowiedzieć sobie. Zanim jednak to uczynisz, przeczytaj ten artykuł.**

Od najmłodszych lat wychowywali cię rodzice, może nawet pomagali im w tym dziadkowie. Dbali o ciebie od pierwszych chwil twego życia, cieszyli się tobą i nawet cię rozpieszczali, kiedy byłeś maleńki. Wzrastałeś w swojej rodzinie, otoczony troską i opieką. Zawsze byłeś od rodziców zależny. Dziś czujesz się coraz bardziej samodzielny, myślisz, że jesteś już naprawdę dorosłym człowiekiem. Chcesz zatem sam decydować o sobie. Tymczasem napotykasz na przeszkodę, bowiem rodzice nadal próbują cię kontrolować, wydawać ci polecenia, zwracają ci uwagi i żądają posłuszeństwa. W takich momentach zaczynasz się buntować, stajesz się arogancki i bywa, że — niestety — zaczynasz źle myśleć o własnych rodzicach i nie wyrażasz się o nich z szacunkiem.

I tutaj właśnie powinienes się zastanowić. Odkryjesz wtedy, że twoi rodzice chcą twego dobra, że cię kochają i w wielu przypadkach

to właśnie oni mają rację. Pamiętaj, że w twoim wieku prawie wszyscy napotykają podobne trudności w znalezieniu wspólnego języka z rodzicami. Po prostu, dorastasz.

Lubisz przebywać w gronie kolegów i to ich zdanie, a nie rodziców, przyjmujesz zawsze bezkrytycznie. Z domu „urywasz się” pod byle jakim pozorem. Gdy rodzice proszą cię o pomoc, odpowiadasz: nie mam czasu. Masz pretensję do rodziców, że „zawracają” ci głowę, że nie potrafią cię zrozumieć.

Poznałeś fajną koleżankę. Lubisz ją i chwalisz się tą znajomością przed kolegami, natomiast nic nie mówisz rodzicom. Czyż tak nie jest czasem? Przyznaj się sam przed sobą. Imponują ci nowe, super modne ubrania twoich rówieśników. Ty też chciałbyś mieć takie, nie chcesz się bowiem od nich odróżniać. Twoi rodzice natomiast mogą mieć w tej sprawie trochę inne zdanie. Tłumaczą ci, że nie mają pieniędzy i że moda nie jest

wcale taka ważna. Nie możesz tego zrozumieć i obrażasz się na rodziców.

Mówisz rodzicom o swoich planach na przyszłość. A tu — znowu sprzeczek. Rodzice mają inne, bardziej konkretne plany od ciebie.

I tak jest w wielu innych sprawach. Zdanie rodziców może być inne od ciebie, np. w sprawie palenia papierosów czy picia alkoholu.

Tobie wydaje się, że ty masz rację. Uważasz, że jesteś młody, a więc bardziej nowoczesny. Przyzwyczaiłeś się do sądenia, że to, co najnowsze i najświeższe, najmodniejsze — jest najlepsze. Twoim zdaniem, rodzice mają przestarzałe poglądy i „nie znają się”. Ale czy ty masz za sobą doświadczenie kilkudziesięciu lat, które oni posiadają?

W tych wszystkich trudnych sytuacjach kształtuje się twoja osobowość. Wychowanie bowiem jest dziełem nie tylko twoich rodziców, ale i twoim własnym. Człowiek nie przychodzi na świat doskonały. Jego osobowość kształtuje się w rozwiązywaniu trudności codziennego życia. Czasami po nieporozumieniach w twoim domu wyobrażasz sobie, że kiedyś, gdy stworzysz własną rodzinę, inaczej będziesz postępował niż twoi rodzice.

Są tacy, którzy myślą, że czwarte przykazanie ich nie dotyczy, gdyż jest skierowane tylko do małych dzieci. Uważają, że nie obowiązuje już młodych, którzy stają się samodzielnymi. Twierdzą, że jako

cd. ze str. 9

wadził Eucharystyczną procesję. Na zakończenie uroczystości odśpiewano w świątyni hymn: *Ciebie, Boga, wystawiamy...*

Po uroczystości ks. Biskup i duchowieństwo dołączyli do grupy młodzieży i wiernych, aby na schodach prowadzących do świątyni wykonać wspólną pamiątkową fotografię.

Wyrażając swoje podziękowanie za przybycie Arcypasterza z wizytacją parafii grudkowskiej, zespół ludowych artystek zorganizował krótką akademię, wykonując ułożone przez siebie piękne pieśni. Ks. Biskup i kapłani, otoczeni wieńcem parafian, z rozrzewnieniem wysłuchali pieśni wyrażających

wdzięczność Bogu za tegoroczne dobre plony.

Uroczystość parafialnych dożynek i wizytacji kanonicznej

zakończyło błogosławieństwo Biskupie.

(Uczestnik uroczystości w Grudkach)

ludzie dorośli, mają już poza sobą wszystkie obowiązki związane z tym właśnie przykazaniem Bożym. Jakże się mylą!

Gdy jesteś jeszcze bardzo młody, jesteś jeszcze dzieckiem, zazwyczaj kochasz i szanujesz swoich rodziców. Dobrze im życzysz. Wtedy to przykazanie wydaje ci się łatwe i zrozumiałe. Rodzice są zwykle naszymi największymi dobroczyńcami na ziemi. Są jednak czasem sytuacje, kiedy rodzice postępują niewłaściwie. Zdarza się, że ojciec opuszcza rodzinę, zostawiając żonę i kilkoro dzieci. Najstarszy z nich, może w twoim wieku, jest oburzony. Uważa, że ojciec źle postąpił. Nie wyobraża sobie, jak mógłby zachować przykazanie: „Czcij ojca swego”. Czy wobec tego pozostaje mu tylko pogarda i nienawiść? A jeśli ojciec wraca do domu pijany i awanturuje się, albo bije matkę? Jak właściwie powinni zachować się młodzi ludzie w podobnych sytuacjach? Co mają myśleć o swoich rodzicach?

Człowiek, który postępuje nieodpowiednio, jest nieszczęśliwy. Najczęściej sam przeżywa to boleśnie, a jednak nie potrafi wycofać się ze złej drogi.

Tylko miłość potrafi znaleźć właściwą drogę, by wyprowadzić człowieka z nieszczęścia. Jeżeli w stosunku do każdego człowieka miłość nakazuje nam zrozumieć go i okazać mu pomoc w nieszczęściu, tym bardziej wymaga tego, gdy chodzi o własnych rodziców.

Gdy już uniezależnisz się od swoich rodziców, założysz własną rodzinę i opuścisz rodzinny dom, wtedy czwarte przykazanie Boże postawi przed tobą nowe zadanie. Rodzice, zwłaszcza matka, są związani uczuciowo z tobą na zawsze. Nie chciałoby cię stracić i boją się, byś od nich duchowo nie odszedł i nie stał się dla nich obcy. Twoje najmniejsze zapomnienie o nich, obojętność, szorstkość w słowach, może być dla nich źródłem cierpienia. Gdy więc założysz rodzinę, musisz pamiętać nie tylko o swoich rodzicach, ale także o rodzicach współmałżonka. Wzajemne odwiedzanie się w gronie rodziny stwarza i podtrzymuje klimat miłości i zrozumienia.

Pamiętaj, że z biegiem lat twoi rodzice będą tracić siły, staną się niezaradni w życiu. Wówczas w sposób dotkliwy mogą odczuwać swoją samotność i będą potrzebować opieki. Zastanów się, jak czują się rodzice, którzy wiedzą, że są ciężarem dla swoich dzieci? Starzy rodzice mogą się krępować prosić dzieci o pomoc materialną. A kto ma obowiązek dać im wsparcie? **Czwarte przykazanie przypomina nam obowiązek uprzedzającej troski o starych rodziców.**

Z prasy, telewizji, radia dowiadujesz się o wielu tragicznych zdarzeniach. Słyszysz o opuszczonych ludziach, znajdujących się w sytuacjach dla nich tragicznych. Z pewnością i u ciebie, podobnie jak u większości ludzi, wiadomości takie wywołują wstrząs. Zadajesz sobie wtedy pytanie: skąd bierze się taka krańcowa bezduszość? Zdasz sobie sprawę, że egoizm dochodzi tu do szczytu. Właśnie, egoizm. Zaczyna się wszystko dość niewinnie — zwykle od myślenia tylko o sobie, od drobnych nieporozumień i konfliktów, które nie zostały rozwiązane. Pomyśl, czy potrafisz już teraz rozwiązywać drobne, codzienne konflikty?

Tego typu tragiczne sytuacje i wydarzenia, o których czytasz w prasie lub dowiadujesz się z telewizyjnych relacji, dostrzegasz także wśród chrześcijan. Widać zapomnieli oni o zobowiązaniach chrztu i o miłości, jaką ich Bóg obdarzył. Nie umieli z nią współpracować. Niech twoja rodzina stanie się dla otoczenia znakiem prawdziwie chrześcijańskiej miłości w rodzinie. Dziś konieczne są takie rodziny, w których mimo narastających nieporozumień pokoleniowych, panuje miłość.

Czwarte przykazanie Boże: „Czcij ojca swego i matkę swoją” jest dla ciebie wezwaniem. Bóg w przykazaniu tym wzywa nas do miłości, szacunku i posłuszeństwa oraz do rozwiązywania nieporozumień w duchu miłości. Grzechem przeciw czwartemu przykazaniu Bożemu jest brak miłości i szacunku wobec rodziców, nieposłuszeństwo. Najcięższym grzechem jest krzywda wyrządzona rodzicom.

Zastanów się nad słowami pieśni, która ci wskaże, co jest najważniejsze w rozwiązywaniu wszelkich konfliktów międzyludzkich:

Gdy czasem ktoś ci w drogę wszedł lub nudzi cię — to miłość próbę swą ma.

Gdy czasem chęć do kłótni w tobie budzi się — to miłość próbę swą ma.

Przebaczył Pan łotrowi i tym, co Go przybyli, ich złość — więc bądź i ty gotowy odrzucić gniew, bo jest go w świecie dość.

Tak, odrzucić gniew, bo jest go w świecie dość.

Gdy kiedy się mądrzejszym być od innych zdasz — to miłość próbę swą ma.

Gdy ktoś inaczej postępuje, niż ty chcesz — to miłość próbę swą ma.

Przebaczył Pan...

PARAFIA KOŚCIOŁA POLSKOKATOLICKIEGO pw. Św. Izydora Rolnika w Grudkach

Grudki, dnia 5.10.2006 r.

Eminencjo! Zwierzchniku naszego świętego Kościoła!

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus.

Ksiądz Proboszcz, Rada Parafialna i cała Parafia w Grudkach składają serdeczne podziękowania Księdzu Biskupowi za wizytację kanoniczną, udzielenie Sakramentu Bierzmowania naszej młodzieży i uczestnictwo w uroczystościach dożynkowych. Bóg zapłać za wszystko.

Niech Bóg w Trójcy Jedyny, wynagrodzi wszelki trud, poświęcenie i ofiarność podejmowaną dla chwały Bożej i dobra Kościoła.

Niech obdarza zdrowiem, potrzebnymi łaskami i swoim błogostawieństwem na każdy dzień.

Z synowskim oddaniem i chrześcijańskim pozdrowieniem

Ks. Henryk Mielcarz

Uroczystość patronalna w Jaćmierzu

„I znowu na innym miejscu mówi Pismo: **Będą patrzeć na Tego, którego przebodli**” (J 19, 37)

Za sprawą Ducha Świętego zostało ukształtowane w tonie Maryi z Nazaretu człowieczeństwo Chrystusa, Syna Ojca Przedwiecznego. To za sprawą Ducha Świętego zostało ukształtowane w tym Człowieczeństwie — Serce. Poprzez to Serce Człowieczeństwo Chrystusa jest w sposób szczególny „świątynią Boga” — a równocześnie poprzez to Serce pozostaje nieustannie otwarte na człowieka, na każdego z nas i na wszystko, co ludzkie. „Serce Jezusa, z którego pełniłości wszyscyśmy wzięli — zmiłuj się nad nami”. W *Nowym Testamencie* czytamy, że Bóg jest znawcą ludzkich serc (Dz 1, 24), a człowiek powinien kochać Boga całym sercem (Mt 22, 37). To ludzkie serce jest mieszkaniem miłości Boga i Chrystusa (Rz 5,

5; Ef 3, 17) i tylko ci, którzy są czystego serca, Boga oglądać będą (Mt 5, 8).

Przenajświętsze Serce Jezusa jest przedmiotem adoracji wiernych w liturgii naszego Kościoła. W dniu 23 czerwca ub.r. odbyła się uroczystość patronalna w naszej parafii polskokatolickiej pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa. Uroczystą Mszę św. celebrował ks. mgr Marcin Dębski — proboszcz z Tarnowa, a kazanie wygłosił ks. mgr Roman Jagiełło — proboszcz z Łęk Dukielskich. W uroczystości udział wzięli ks. dziekan Ryszard Rowicki z Sanoka, a także ks. proboszcz mgr Jerzy Uchman, ks. prefekt Adam Jan Stańko i liczni wierni oraz goście.

Niech Pan Jezus będzie w naszych sercach.

Ks. Adam Jan Stańko

Odpust w Jaćmierzu

Procesja Eucharystyczna wokół świątyni

cd. ze str. 7

wodniczył liturgii Mszy św. oraz bp Jerzy Szotmiller — Administrator Diecezji Krakowsko-Częstochowskiej, który wygłosił Słowo Boże. Licznie przybyli również parafianie i goście.

Mszę św. poprzedziło uroczyste powitanie w progach świątyni przez członków Rady Parafialnej.

Na początku Mszy św. słowa powitania skierował Administrator Parafii, ks. Julian Kopiński, dziękując za przyjęcie zaproszenia i wyrażając radość z tak liczного udziału w uroczystości parafian i gości.

Uroczysta Msza św. odprawiona została w intencji wszystkich zgromadzonych oraz całej parafii. W swej homilii bp Jerzy Szotmiller — Administrator Diecezji Krakowsko-Częstochowskiej podkreślił rolę i znaczenie Mat-

ki Najświętszej w naszym codziennym życiu. Życzył całej społeczności, aby Maryja — Królowa Kotłowska chroniła nas przed utratą wiary i miłości do Boga.

Następnie zostało poświęcone ziarno z tegorocznych zbiorów.

Po Mszy św. Gospodarz Parafii podziękował ks. inf. Stanisławowi Bosemu i bp. Jerzemu Szotmille-
rowi, Radzie Parafialnej, p. Orga-

niście i chórowi oraz wszystkim wiernym i gościom za wspólną modlitwę w intencji naszego Kościoła, parafii i parafian. Słowa podziękowania za gościnność skierował również Administrator Diecezji Wrocławskiej — ks. inf. Stanisław Bosy.

Uroczystość zakończyła procesja Eucharystyczna wraz z błogosławieństwem.

Dominika Dera

Uroczysta Msza św. w dn. 8 września ub.r. w święto patronalne parafii w Kotłowie

„Być dobrym człowiekiem”

Żyjemy w świecie rozkrzyczanym, hałaśliwym. Natłok informacji które codziennie do nas docierają wywołuje odczucie przygnębienia. Tak dużo przemocy, nienawiści. Dlaczego tak się dzieje, co zrobić, aby ludzka codzienność rzeźwistość nastrojała optymistycznie, pozwalała w działaniu drugiego człowieka odnajdować inspirację?

To częste pytania, które stawia sobie wielu z nas. Jest takie stwierdzenie że zło, które towarzyszy nam niezmiennie w życiu czyni wiele hałasu, a mówiąc językiem współczesnym jest medialne. Chętnie pokazywane, ma liczną widownię. Pogoń za tego typu informacją wprowadza ogromną dysproporcję w ukazywaniu postaw dobrych, szlachetnych, rodzących się z ludzkiej wrażliwości. Życie daje wiele dowodów, że dobro, przeciwieństwo zła — funkcjonuje w zupełnie innym klimacie. To rozumiecie. Bo dobro i zło to dwie krańcowo różne postawy człowieka. Być może czytający te słowa powie: „Ja doskonale to wiem”. To dobrze, bo świadomość zła w naszym życiu i jego negatywnego wpływu na naszą rzeczywistość jest podstawą do podjęcia skutecznej z nim walki.

Świat, w którym żyjemy nie lubi próżni tam, gdzie zabraknie dobra kochających rodziców, serdecznych przyjaciół, odpowiedzialnych wychowawców, szybko pojawi się pseudo przyjaciel, grupa subkulturowa która „przygarnie”, dealer narkotykowy, który da na kredyt, później z nawiązką odbierze. Człowiek, szczególnie młody, poszukujący swego miejsca w rodzinie ludzkiej na dziś i na jutro, popełnia błędy, bo być dobrym człowiekiem jest niezmiernie trudno. Potrzebuje on wspaniałych wzorców osobowych, autorytetów. „Słowa uczą, przykłady pociągają”. Realizacja dobra w życiu każdego z nas jest zadaniem, które wynika z nakazu Bożego. Pan Bóg zawarł go w dwóch przykazaniach miłości „*Będziesz miłował Pana Boga twego z całego serca twego i z całej duszy twojej, i ze wszystkiej myśli twojej. To jest największe i pierwsze przykazanie. A drugie jest podobne do niego Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego*” (Mt 22, 37-39).

Miłość Boga i człowieka jest determinantem dobra w świecie, w którym żyją ja i mój bliźni. Pan Jezus nigdy nie robił nam złudnych nadziei, że będzie to łatwe zadanie, wręcz przeciwnie w Ewangelii św. Łukasza daje nam precyzyjną wykładnię „*Jeżeli kto chce iść za mną, niech się wyrzeknie samego siebie, bierze codziennie krzyż swój i postępuje za mną*” (Łk 9, 23). Podążać za Chrystusem z dźwigając swój krzyż to jest odpowiedź na pytania wcześniej postawione.

Każde zło, to ewidentne odejście z dróg wyznaczonych przez Boga, zrzućcie ciężaru swojego krzyża na barki innych. Takich postaw nie chcemy ani w naszym domu, miejscu pracy, szkole czy też na ulicy. Ukazywanie zła, piętnowanie jego przejawów jest obowiązkiem każdego z nas. To od naszego trudu bycia codziennie dobrym człowiekiem, dobrym rodzicem, dobrym przełożonym, kolegą w pracy, w szkole, przyjacielem, na którego można zawsze liczyć, będzie więcej dobra. W ostatnich miesiącach na fali przemocy w szkole inicjowana jest „krucjata”, „Zero tolerancji dla przemocy w szkole”. Ta — jak najbardziej słuszna inicjatywa — może przynieść owoce, gdy całe spektrum działania będzie ukierunkowane na przewartościowanie etosu pracy nauczycieli, wychowawców, odbudowanie autorytetu tego zawodu i nie pozostanie jedynie w sferze śledczo-egzekucyjnej.

Powyższe spostrzeżenia możemy odnieść do wielu dziedzin naszego życia społecznego, politycznego i gospodarczego. Z naszych postaw jednostkowych kształtowanych w oparciu o chrześcijańskie zasady moralne ujęte w Dekalogu, rodzi się moralność społeczeństw. Każdy z nas akceptując Boże przykazania, żyjąc nimi, a nawet gdy je rozumie jako prawa etyki świeckiej, wnosi do wspólnego skarbcza dobra, których niczym innym nie zastąpimy. Pan Jezus mówi: „*Niepodobne, żeby zgorzienia nie miały przyjść, lecz biada temu, przez którego przychodzą*” (Łk 17, 1). Pewność zetknięcia się człowieka ze złem, doświadczenia jego skutków wyzwała w nas potrzebę czynienia dobra. Spotykamy się z przejawami dobra, które jest zorganizowane w różne akcje niesienia pomocy, uwrażliwiania nas na potrzeby innych. Prawdą jednak jest, że potencjałem, skarbnicą dobra są miliony ludzkich serc, które przepełnione ofiarną miłością codziennie świadczą o tym, że zło dobra nigdy nie zwycięży. Żyją obok nas, tak bardzo zwyczajnie, o nich nie mówią radio, nie piszą gazety, nie pokazuje ich telewizja.

Jednym z nich, którego niestety nie ma już wśród nas, był śp. **Krzysztof Bielec**. Bardzo skromny, pracowity, szanujący innych, rodzina dla Niego zawsze miała wymiar instytucji poświęconej przez Boga, zarówno w odniesieniu do swoich rodziców, małżonki i córki, rodzeństwa. Był dobrym parafianinem. Chociaż zajmował stanowisko dyrektora w dużej firmie telefonii cyfrowej nigdy nie dał tego odczuć. Odszedł tak nagle w wieku 41 lat w dniu 26 stycznia 2006 roku. Kiedy żegnaliśmy Go, serca najbliższych, przyjaciół, współpracowników — często ludzi bardzo młodych, przepięknie były bólem. Odszedł ktoś wyjątkowy, a zarazem tak bardzo zwyczajny — **dobry człowiek**. Jego kolega, przemawiając nad trumną, dziękował Mu za nakreślenie właściwego kierunku działania firmy, za ułożenie właściwych, ludzkich relacji wśród pracowników, które jeszcze przez wiele lat będą dawać dobre efekty.

W rocznicę Jego śmierci składam hołd wdzięczności Panu Bogu za ofiarne życie śp. Krzysztofa. Rodzicom: Mamie Ryszardzie i Ojcu księdzu Aleksandrowi, małżonce Joasi i córce Zuzi, rodzeństwu i nam wszystkim pragnę powiedzieć: warto być dobrym człowiekiem.

Ks. Henryk Dąbrowski

Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan

„Nawet głuchym słuch przywraca i niemym mowę” (Mk 7, 37)

Jak co roku, w dniach od 18 do 25 stycznia uczestniczymy w nabożeństwach organizowanych w Tygodniu Modlitw o Jedność Chrześcijan. Tematem tegorocznych rozważań w Tygodniu Modlitw jest fragment Pisma Świętego, zaczerpnięty z Ewangelii św. Marka: „Nawet głuchym słuch przywraca i niemym mowę”.

Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan to święto pojednania i miłości wszystkich uczniów Chrystusa dążących do przewycięzania podziałów istniejących jeszcze w Kościele

Jezusa Chrystusa. Podział ten jest bolesnym doświadczeniem, które dziś nabiera szczególnego znaczenia, ponieważ w trzecim tysiącleciu powinniśmy osiągnąć zjednoczenie i wspólnie dawać świadectwo o Wcieleniu, Śmierci i Zmartwychwstaniu Syna Bożego Jezusa Chrystusa.

Nabożeństwo ekumeniczne w ramach Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan odbędzie się w katedrze polskokatolickiej pw. św. Ducha, przy ul. Szwoleżerów 4 w Warszawie, w dn. 18 stycznia br. o godz. 18. Zapraszamy.

Minęła 410 rocznica przeniesienia stolicy z Krakowa do Warszawy

Najbardziej malownicza panorama Warszawy rozciąga się od wschodu z płaskiego brzegu Pragi. Widać stąd wysoką skarpe o zboczach porośniętych murawą, którą przecinają drogi i ścieżki prowadzące w stronę rzeki. Wyżej gęsto piętrzą się domy o stromych dachach, a nad nimi góruje bryła kościoła św. Jana i wieże innych świątyń. Jeśli patrzymy rano, słońce wydobywa całą plastykę i wiotplanowość zabudowań, jeśli wieczorem, gdy słońce obniża się za miastem, wtedy na tle jasnego nieba rysuje się ostra sylwetka dachów, kopuł i wież. Tak jest dzisiaj i tak było zawsze.

Z ostatniego dziesięciolecia XVI w., a więc z czasu przeniesienia stolicy Polski z Krakowa do Warszawy, pochodzi miedziorytny widok Warszawy w monumentalnym dziele Jerzego Brauna i Abrahama Hogenberga, zawierający opisy i widoki przedniejszych miast europejskich. Zasięg miasta ograniczał się jeszcze wtedy od południa do kościoła św. Anny i klasztoru Bernardynów, a od północy — do kościoła Panny Marii na Nowym Mieście. Ponad zwartą zabudową staromiejską góruje na miedziorycie kościół św. Jana z wysoką wieżą przykrytą spiczastym hełmem. Na zboczu skarpy, u podnóża Zamku, ciągnie się ogród o geometrycznym układzie kwater i kwiatów. Ogrody i sady widzimy też przy klasztorze Bernardynów i dalej przy zabudowaniach Czerskiego Przedmieścia. Domy gęsto skupiają się przy stromej ul. Mostowej, która prowadzi do mostu spinającego dwa wiślane brzegi.

Tak wyglądała Warszawa, gdy w 1589 r. król Zygmunt III Waza zaczął tu zjeżdżać na sejmy. Podjęta w dziesięć lat później rozbudowa Zamku zmieniła panoramę miasta, wzbogacając jego sylwetkę o nową bryłę i wysmukłą wieżę. Dopiero jednak, gdy król po powrocie z wyprawy smoleńskiej w 1611 r. zamieszkał na Zamku na stałe, poczęły intensywnie rozbudowywać się południowe przedmieścia Warszawy. Na początku lat dwudziestych jeden z malarzy nadwornych, prawdopodobnie Chryścian Melich, namalował wielką panoramę Warszawy od strony Wisły. Na obrazie tym nie ma już

Fragment widoku Warszawy z praskiego brzegu, z końca XVI w. (Most Jagielloński i Nowe Miasto)

mostu Jagiellońskiego, a potężna bryła kościoła św. Jana pozbawiona jest wieży, która dotąd górowała nad miastem. Wieża zawałiła się w 1602 r. podczas gwałtownej burzy, a most zniszczyły wiosenne spływy lodów w 1603 r. Jak dawniej, zabudowania Starego i Nowego Miasta ujmują z dwóch stron monumentalne bryły gotyckich kościołów, pojawiają się jednak elementy nowe. Nad domami Starego Miasta widać wieżę Ratusza, przykrytą „baniastym” hełmem, a obok kościoła św. Jana wznosi się świątynia Jezuitów widać też jest Zamek Królewski. Na południe od Zamku, wzdłuż Krakowskiego Przedmieścia, ciągną się dwory i dworki otoczone ogrodami, jeszcze w tych latach w większości drewniane. Panoramę kończy (także drewniana) podmiejska willa królowej szwedzkiej Anny Wazówny, siostry króla.

Następna panorama Warszawy, wykonana w 1656 r. przez Ericha Dahlbergha, ukazuje zmiany, jakie w latach trzydziestych i czterdziestych zaszły w południowej części miasta i na krawędzi skarpy wiślanej. Powstało tu wówczas szereg wspaniałych rezydencji magnackich, a w miejscu drewnianej willi Anny Wazówny wzniesiono okazałą letnią rezydencję królewską — Villa Regia, później nazwana pałacem Kazimierzowskim. Były to rezydencje: prymasów, przy ul. Se-

natorskiej, biskupów krakowskich, przy Miodowej, kanclerza Ossolińskiego, podskarbiego koronnego Mikołaja Daniłowicza oraz marszałka Adama Kazanowskiego i hetmana Stanisława Koniecpolskiego. Klasztory Panien Wizytek i Karmelitów Bosych były dopiero w budowie.

Przeniesienie stolicy Polski do Warszawy otworzyło przed nową stolicą wiele możliwości. Wzmocnieniu uległa nie tylko pozycja magnaterii i szlachty, ale także mieszczaństwa, co przejawiało się przede wszystkim we wroście poziomu życia, kultury i obyczajów ludności. Poprawiły się warunki ekonomiczne, co wpłynęło pośrednio na wzmocnienie roli i pozycji rodziny mieszczańskiej, która w strukturze społecznej miasta zajmowała wcale ważne miejsce.

U progu swego społecznego awansu, w ostatniej ćwierci XVI w. Warszawa liczyła już 6 tys. mieszkańców. Na pytanie, ilu mieszkańców miała już Warszawa w XVII w., historycy nie potrafią dać jednoznacznej odpowiedzi, szacują liczbę Warszawy nawet na kilkadziesiąt tysięcy osób.

W gotyckich kamienicach mieszczańskich nastąpiły zmiany. Szlachta bowiem osiedlała się głównie na rozległych przedmieściach Warszawy, wokół murów obronnych, budując dwory (murowane bądź drewniane), zawsze z dziedzińcem i ogrodem, i budynkami gospodarczymi. Do wyjątków należał starosta grodzieński i pisarz Wielkiego Księstwa Litewskiego Andrzej Franciszek Kotowicz, który nabył jedną kamienicę na Jezuickiej, a drugą na Rynku, lecz oprócz tego miał pańskim zwyczajem, jeszcze dwór na Bielańskiej i stajnię na Ossolińskiej. Na Starym Mieście mieszkało kilku metrykantów koronnych, z czasem niektóre kamienice przeszły w posiadanie rozmaitych urzędników szlacheckich. Już w końcu wieku XVI i początku XVII na Krakowskim Przedmieściu i terenach przyległych prawie 50 procent posesji, pierwotnie należących do mieszczan warszawskich, przeszło w ręce szlachty. Zmniejszyła się także liczba posesji, bowiem wąskie parcele mieszczańskie (wytyczone jeszcze w średniowieczu)

były zbyt wąskie na zbudowanie dworu pańskiego.

Typowa kamienica mieszczańską miała pierwotnie charakter domu jednorodzinnego, w którym na pierwszy plan wysuwała się sień — miejsce kantoru kupieckiego lub warsztatu rzemieślniczego. Tył kamienicy zajmowały izby mieszkalne, za kamienicą mieściły się natomiast podwórce i budynki gospodarcze, a więc: stajnia, chlewiki, drwalnia, niekiedy browar, a także brama wjazdowa lub wyjście na ulicę równoległą do elewacji domu.

Ludności przybywało w Warszawie, co podyktowało w XVI w. inne rozwiązania umożliwiający pomieszczenie w budynkach większej liczby rodzin. Dotychczasowy dwutraktowy układ domu zastąpiono trzytraktowym, dzieląc sieni na trzy wydzielone części. Ponadto rozbudowano kamienice „w górę”, mniej więcej do wysokości drugiego lub trzeciego piętra. Piętra te wykorzystywano najczęściej na składy, pomieszczenia dla służby i czeladzi, względnie wynajem. Do tego celu służyły także piwnice oraz oficyny, powstałe z dawnych budynków gospodarskich, które z kamienicą łączono drewnianymi ganekami. Ten stopniowy podział kamienicy staromiejskiej przekształcił ją z czasem w dom wielorodzinny, w którym poszczególni użytkownicy zastrzegali sobie sposób użytkowania należących im części, a także ustalali kolejność czynności porządkowych związanych z utrzymaniem domu.

W drugiej połowie XVII w. rozwój ekonomiczny miasta i wzrost znaczenia rzemiosła wzmagały zamożność mieszczan, co z kolei podnosi standard staromiejskich kamienic. Szklane okna nie należą już do rzadkości, podobnie jak drewniane podłogi czy stropy zdobione malowidłami. Ściany wykładane tapetami zdobią dodatkowo makaty i kobierce, ciepła dodają murowane kominki lub piece kaflowe, a półki na ścianach spełniają praktyczną i estetyczną rolę. Wnętrza wypełniają też meble — rozmaite szafy, malowane skrzynie, ławy, zydle, stołki, krzesła (często już wyściełane), stoły z marmurowymi blatami, drewniane łóżka z firankami. Pojawiły się też ciężkie, solidne meble gdańskie.

Osobne miejsce zajmowały przedmioty kultu religijnego — krucyfiksy, figury świętych. Zdarzało się też, że co bogatsi mieszczenie — wzorem sfer wyższych — urządzali w swych domach nawet kaplice.

Jezdni i piesi na brzegu Wisły.
Fragment widoku Warszawy z 1656 r.

Stroje warszawskich mieszczan wieku XVI i XVII uzależnione były od pozycji majątkowej właścicieli. W każdym razie wśród możnej i średniozamożnej warstwy mieszczaństwa jeszcze do połowy XVI w., spotkać było można ubranych z włoską lub z niemiecką. Jednakże już wiek XVIII przyniósł w tym zakresie znaczne zmiany — mieszczanin warszawski zrywa z cudzoziemczyzną i przywdziewa typowy strój szlachecki.

Jeśli chodzi o kuchnię mieszczanina z XVI i XVII w., kryje ona jeszcze do dziś wiele tajemnic. Wiadomo jednak, że była dość urozmaicona. Znano kilka gatunków pieczywa — wypiekano chleb pszenno-żytni, bułki, miodowniki i rozmaite placki. Spożywano wiele mięs: wołowinę i wieprzowinę, cielęcinę, dziczyznę. Również ryby gościły na warszawskich stołach. Nie gardzono jarzynami. Znano również wiele przypraw. Jadano nawet owoce cytrusowe, jabłka i gruszki. Lubowano się w deserach.

Przeniesienie przez króla Zygmunta III Wazę rezydencji królewskiej do miasta, w którym zbierały się sejmy, było nie tyle początkiem, co końcem i nie przyczyną, lecz skutkiem zapoczątkowanego już wcześniej przez Jagiellonów procesu ustolecznienia Warszawy. Procesu, który dokonywał się w wyniku scalania w jedną Rzeczpospolitą dwóch dotychczas odrębnych państw Jagiellońskich. Należy podziwiać zmysł polityczny króla Zygmunta Augusta i jego

doradców. Mazowsze i jego stolica Warszawa była wówczas za czasów Jagiellońskich jakby kramem neutralnym, położonym na granicy dwóch ścierających się i rywalizujących państw — Polski i Litwy. Było to miejsce i miasto do przyjęcia dla wszystkich, a umieszczenie tu ośrodka dyspozycji politycznej nie wywyższało, ani nie umniejszało nikogo. Dzięki mądrej polityce króla Zygmunta Augusta, usankcjonowanej przez sejm Unii Lubelskiej, Warszawa już wówczas stała się stolicą, wprawdzie jeszcze nie całej Polski, lecz grupującej rozmaite nacje, religie i kultury.

Zjazdy sejmowe nadawały Warszawie rangę ośrodka dyspozycji politycznej, dynamizowały rozwój miasta, lecz — mimo że odbywały się często — stanowiły jednak tylko krótsze lub dłuższe epizody. Czynnikiem, który ostatecznie przesądził o stołecznym charakterze Warszawy, była osoba monarchy — wówczas króla Zygmunta III Wazy. Dlatego też rok 1611, kiedy król Zygmunt III Waza osiadł na stałe w nowo zbudowanym Zamku, był kolejną datą przełomową w dziejach Warszawy.

Za królem i dworem ścigali do Warszawy ministrowie i dygnitarze Obojga Narodów. W Warszawie zaczęły działać rozmaite urzędy i sądy, których przedtem tu nie było. Wprawdzie urzędy koronne i nadworne piastowała wyłącznie szlachta, jednak wśród dworzan prywatnych, sekretarzy, różnych dostawców, rzemieślników i funkcjonariuszy zaczęli pojawiać się już i warszawcy mieszczenie.